

A decorative border of tropical plants and flowers, including pink hibiscus flowers and green monstera and fern leaves, framing the top and sides of the cover.

Cathy Bramley

In jouw voetsporen

Een moeder, een groot verlies, en
een reis die alles verandert

Cathy Bramley

In jouw voetsporen

Vertaling Patricia Pos

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560596
ISBN e-book 9789020560602
ISBN audio 9789020560619
NUR 340

© 2026 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2025 Cathy Bramley, Apples & Pears Marketing Limited
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Somewhere Only We Know*
bij Orion Publishing Group, een onderdeel van Hachette Livre.

Vertaling Patricia Pos
Omslagontwerp Bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.cathybramley.co.uk

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies. No part of this publication may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.
Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van
papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft
geleid.

Voor Phoebe en Isabel,
maak jullie leven onvergetelijk.
Liefs, mam xxx

Brontës tussenjaar

Magnolia's paklijst

Neem niet te veel mee! Je zult je spullen continu moeten rondslepen en onderweg koop je waarschijnlijk ook nog van alles.

- Medicijntasje
- Verfspullen, pennen en notitieboek
- Tandenborstel, tandpasta, haarborstel, zonnebrand, gezichtscreme
- Wandelschoenen, sneakers en slippers
- Lakenzak, handdoek en sarong
- Eén chic jurkje
- T-shirts, korte broeken, bikini's, onderbroeken en ~~een~~ ~~beha~~ vier beha's

Waar ben ik in vredesnaam aan begonnen?

Proloog

‘Mam!’ Brönte zwaaide met haar hand voor mijn gezicht. ‘Houd alsjeblieft op me zo toe te grijnzen.’

‘Nooit.’ Ik haalde nog een California roll uit de doos. ‘Het is zo’n heerlijke verrassing om je te zien. Waarschijnlijk val ik vanavond zelfs grijnzend in slaap.’

Eigenlijk had ik vanavond afgesproken met mijn boekenclub. Het boek van deze maand had me tot de laatste bladzijde compleet in zijn greep gehouden. Het verhaal moedigde lezers aan om het rustiger aan te doen en meer aandacht te hebben voor de mensen van wie je houdt. Toen Brontë spontaan was langsgekomen, had ik dan ook besloten die boodschap serieus te nemen en haar op de eerste plaats te zetten.

Mijn dochter snoof zacht. ‘Mafkees. Ik ben ook heel blij om jou te zien, en om thuis te zijn.’

Ik wist dat ze ooit een andere plek thuis zou noemen en een stuk minder vaak bij me langs zou komen. Daar wilde ik alleen nog niet te lang bij stilstaan.

We zaten aan mijn keukentafel, met de terrasdeuren naar de tuin open. Het was een prachtige zomeravond in de Cotswolds en we waren buiten begonnen, maar een koel windje had ons naar binnen geblazen.

Terwijl we om de beurt wat gember in de wasabi doopten, nam ik haar nog eens in me op. Allebei waren we gek op sterke smaken; hoe pittiger, hoe beter.

Haar gezicht had alle jeugdige kenmerken die we vaak voor lief

nemen tot ze ons beginnen te ontglippen: een gladde huid barstensvol collageen, een wirwar aan sproeten op haar jukbeenderen en stralend witte tanden. Als ze lachte, zag ik mezelf in haar, maar haar glimmende bruine ogen en donkere krullen had ze van haar vader. Ik genoot met volle teugen van haar levenslust en wist dat ik altijd vol liefde naar mijn meisje zou blijven kijken, zelfs als ze op een dag ouder en misschien zelf moeder was.

‘Dus.’ Brontë keek me van onder haar wimpers met blozende wangen aan. ‘Ik heb nieuws.’

Ik legde mijn eetstokjes neer en voelde mijn hart nu al gloeien van trots.

‘Ik wist dat er iets aan de hand was.’

Ze lachte. ‘Dat weet jij toch altijd?’

‘Dit spontane etentje, de sushi, het betalen voor de sushi.’ Ze had me meer dan genoeg hints gegeven. ‘Ik ken de taal van Brontë Jones nu al jaren. Ik zou zelfs durven beweren dat ik die inmiddels vloeiend spreek.’

Sinds haar tiende verjaardag aten we altijd sushi als we iets te vieren hadden. In plaats van een feestje had ze dat jaar met zijn tweetjes naar het Tate Modern gewild, gevolgd door sushi als lunch. Mijn dochter was altijd al volkomen uniek geweest.

Normaal gesproken betaalde ik voor ons eten. Brontë was pasgeleden afgestudeerd en spaarde elke cent die ze over had voor haar verhuizing naar Londen. Toen ze vandaag had aangeboden te betalen, had ik echter toegestemd. Het gaf een gevoel van eigenwaarde om iemand op een etentje te kunnen trakteren. Dat begreep ik best.

‘Toch denk ik dat ik je nog steeds kan verrassen,’ zei ze, waarbij ze haar hoofd schuin hield en me aankeek met een lichte opstandigheid die ik ook van mezelf herkende.

Ze slikte en legde haar hand op het Tiffany-hangertje dat ik in april voor haar drieëntwintigste verjaardag had gekocht.

Zodra ik zag hoe nerveus ze was om me haar nieuws te vertellen, wilde ik haar stevig tegen me aandrukken. Ik vond het heerlijk dat ze zoveel met me deelde, dat ik altijd de eerste was die ze dingen toevertrouwde. Ze had al zoveel bereikt en elke uitdaging die ze was aangegaan met glans doorstaan. Eerst school, toen de kunstacademie, vervolgens de universiteit, en vorige week had ze haar droombaan gekregen.

‘Laat me raden,’ zei ik, waarna ik ons allebei nog een glas frisdrank inschonk. ‘Saatchi & Saatchi wil dat je eerder begint?’

Brontë lachte gespannen. ‘Nee, maar daar heeft mijn nieuws wel iets mee te maken.’

Sinds het volgen van een gastcollege van een van de oprichters wilde ze al voor de designafdeling van Saatchi werken. De selectieprocedure voor hun speciale leerprogramma voor pas afgestudeerde studenten was erg streng geweest, maar het bedrijf had haar talent erkend en haar vanaf september een juniorpositie aangeboden. Natuurlijk was ik dan ook apetrots op haar.

‘Oké.’ Ik trok mijn wenkbrauwen op en dacht diep na over alle mogelijkheden. ‘Eh... ik heb geen idee.’

‘Wacht maar even.’

Ze stond op, liep naar de gang en kwam algauw terug met een grote gehaakte tas die ze op een rommelmarkt had gevonden. Die paste perfect bij haar stijl, maar deed me ook denken aan iets wat mijn moeder in de jaren tachtig had gehad. Ik probeerde niet te veel aan die tijd terug te denken, want mijn relatie met mijn moeder was totaal anders dan de band die ik met Brontë deelde.

‘Laatst bedacht ik opeens iets.’ Met haar tas op schoot ging ze zitten. ‘Ik zal waarschijnlijk werken tot ik stokoud ben. Tot mijn zeventigste misschien wel.’

Ik knikte. ‘Dat geldt ook voor mij, kindje. En dat vind ik geen enkel probleem.’

Ik vond het fijn om te werken; om bezig te zijn en te weten

dat ik Brontë financieel zou kunnen ondersteunen tot ze op eigen benen kon staan. Toen ze was gaan studeren, had ik me vol overgave op mijn carrière gestort om het gat op te vullen dat zij had achtergelaten. Inmiddels was ik in de veertig en ik kon me niet voorstellen dat ik mijn leven ooit anders zou inrichten.

‘Nee, dat weet ik,’ Brontë fronste. ‘Maar er is in de wereld zoveel te zien. En als ik nu niet op verkenning ga, krijg ik die kans misschien wel nooit meer.’

‘Natuurlijk wel!’ zei ik. ‘Je bent nog zo jong! Je zult meer dan genoeg vrije tijd hebben, op vakantie kunnen gaan... en in de weekenden kun je natuurlijk ook doen wat je wilt.’

‘Luister, mam, ik heb besloten om in januari op reis te gaan,’ zei ze opeens. ‘Om een tussenjaar te nemen. Voordat ik begin met werken – voordat mijn carrière begint, bedoel ik. Natuurlijk zal ik tot die tijd wel een baantje nodig hebben om wat geld te sparen. Ik begin mijn reis alleen en halverwege komt Harry me opzoeken, want die heeft eerst nog een stage. Als het goed is, zal ik in januari genoeg geld hebben om te kunnen vertrekken. Het probleem is alleen dat ik mijn vluchten nu al moet boeken, en ik vroeg me af of je me daarvoor het geld zou kunnen lenen. Ik betaal je natuurlijk zo snel mogelijk terug.’

‘Ho, wacht eens even,’ zei ik verward. ‘Een tussenjaar?’

Brontë knikte en vroeg me met haar ogen om haar compleet bizarre idee te steunen. Ik had dit totaal niet zien aankomen.

‘Wat?’ vroeg ik vol ongeloof. ‘Waar komt dit opeens vandaan? Is dit soms Harry’s idee? Heeft hij je dit aangepraat?’

Tot dit moment was ik altijd erg gek op Brontës vriend geweest. Harry was een aardige jongen die goed bij haar paste, en het stel was dan ook al drie jaar bij elkaar.

‘Mam!’ Met mijn suggestie leek ik Brontë diep te hebben beledigd.

‘Sorry, sorry.’ Ik drukte mijn handen tegen de tafel en ademde

diep in. Ik had nog nooit eerder zo tegen haar gepraat. ‘Dit is gewoon nogal een verrassing.’

‘Om je vraag te beantwoorden: Harry heeft hier niks mee te maken. Dit is iets wat ik altijd al heb willen doen.’ Ze keek me kort aan en wendde haar blik toen af. ‘Eigenlijk al sinds ik je dagboek uit 2000 heb gelezen.’

‘Mijn...?’ Mijn wangen begonnen hevig te gloeien.

Er verscheen een paniekerige blik in haar ogen. ‘Je zei dat ik het mocht hebben.’

‘Dat weet ik.’ Ik had maar één keer in mijn leven een dagboek bijgehouden en dat stond zo vol herinneringen dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om het weg te gooien. Brontë had het een paar jaar geleden gevonden toen ze voor een kunstproject naar foto’s op zoek was geweest. Ik had tegen haar gezegd dat ze het mocht hebben. De dingen waarover ik had geschreven, waren voor haar net zo belangrijk als voor mij. Ik had alleen niet verwacht dat ze haar op het idee zouden brengen om een tussenjaar te nemen.

Ze haalde twee boeken uit haar tas en schoof die over de tafel naar me toe. Een van de boeken was mijn oude dagboek en het andere was een notitieboek vol met haar tekeningen. Op de kaft stond een wereldkaart met stippellijnen die allemaal wegleidden van Engeland. Vliegtuigen, rugzakken, schildpadden, bloemen, strandhanddoeken en palmbomen... Ze zei dat het maar wat gekrabbel was, maar haar tekeningen waren veel meer dan dat. Op het notitieboek stond *Brontës tussenjaar* geschreven, met elke letter in een andere kleur. De omslag van het boek was een waar kunstwerk en in het boek stonden waarschijnlijk nog veel meer illustraties. De bladzijden golfdan, waardoor ik wist dat ze ook schilderijen had gemaakt. Het leek erop dat ze weken of zelfs maanden aan dit boek had gewerkt.

‘Ik ben nogal in de war,’ zei ik zo kalm mogelijk. ‘Je hebt me

immers nooit verteld dat je een tussenjaar wilde nemen.'

'Je hebt me altijd geleerd om mijn plannen zo gedetailleerd mogelijk uit te werken, omdat het anders voor altijd dromen blijven. Dus wilde ik alles eerst goed uitwerken. Zal ik je mijn reisschema laten zien?'

'Je réisschema?' Nog voordat ze haar notitieboek kon open-slaan, keek ik haar fronsend aan. 'Lieverd, je hebt een baan aangenomen. Je kunt toch niet zomaar vertrekken voordat je überhaupt bent begonnen met werken?'

'Ik heb de baan nog niet officieel aangenomen,' zei ze, waarna ze haar schouders ophaalde. 'Ze hebben me een week bedenktijd gegeven.'

'Ik weet niet wat ik nog moet zeggen.' Ik liet mijn hoofd in mijn handen vallen.

'Ik heb al wel op het aanbod gereageerd.' Brontës stem beefde en ze liet een korte stilte vallen om een slokje water te nemen. 'Ik heb gevraagd of ik ook een paar maanden later zou kunnen beginnen. Of misschien zelfs een jaar later.'

Ik kon mijn oren niet geloven. 'Saatchi & Saatchi is een van de grootste creatieve bedrijven ter wereld. Er solliciteren honderden, zo niet duizenden jonge talenten per jaar. Ik denk dan ook niet dat ze bereid zullen zijn iemand tegemoet te komen die blijkbaar van gedachten is veranderd over wat ze wil.'

'Misschien denken ze wel dat mijn reis me allerlei nieuwe inzichten zal geven die mijn werk juist ten goede zullen komen.' Brontë streek met haar vingers over de omslag van haar notitieboek. 'Er staan ontzettend mooie plekken op mijn reisschema. Zal ik je die laten zien?'

'Of ze denken dat je na zo'n lange reis moeite zult hebben om in het werkritme te komen,' zei ik, waarmee ik haar vraag opzettelijk negeerde.

Ze slaakte een diepe zucht waarin zoveel verdriet doorklonk

dat ik bijna toestemde om haar reisschema te bekijken. Maar Brontë stond op het punt een enorme fout te maken. Ze wilde al zo lang voor dit bedrijf werken. Ik vroeg me af of ze misschien gewoon zenuwachtig was.

‘Jij hebt je reis gemaakt,’ zei ze toen. ‘Jij bent naar Bali gevlogen. En je kunt me niet wijsmaken dat je daar nu spijt van hebt, want in je dagboek lijkt je dolgelukkig te zijn. Kijk maar.’

Ze bladerde door mijn oude dagboek tot ze een foto van me vond. Zodra ik die zag, sloeg mijn hart een slag over. Ik had dit boek al jaren niet meer opengeslagen. Op de foto stond ik in een bikini op een wit zandstrand aan de rand van turquoise water. Ik zag er zongebruind en prachtig uit, en hoewel het op de foto niet te zien was, poseerde ik voor Jackson. Mijn armen hield ik uitgestrekt boven mijn hoofd en een van mijn voeten stak ik vrolijk in de lucht. Het meest opvallende aan de foto was echter de stralende glimlach om mijn lippen. Dit was overduidelijk een meisje dat de tijd van haar leven had. Zelfs een wildvreemde zou kunnen zien dat ze stapelverliefd was.

Brontë keek me aan en wachtte mijn antwoord af.

‘Natuurlijk heb ik geen spijt van mijn reis! Maar dit gaat niet om mij.’

De foto had me van mijn stuk gebracht. Mijn woorden kwamen feller over mijn lippen dan ik ze bedoelde en Brontë deinsde achteruit.

‘Het enige wat ik wil, is de kans om net zo gelukkig en vrij te zijn als jij op deze foto. Een korte pauze tussen mijn studie en mijn werkleven, dat is alles. Mijn eigen versie van jouw reis naar Bali.’

‘En dat vind ik geen enkel probleem,’ zei ik iets kalmer. ‘Maar daar heb je toch geen compleet tussenjaar voor nodig?’

‘Oké.’ Ze klapte de deksel van onze doos sushi dicht en schoof die in haar tas. Er trok een diepe pijn door mijn borst, want ik vond het verschrikkelijk dat deze avond zo’n nare wending had

genomen. ‘Ik had gehoopt dat je me zou steunen, maar diep vanbinnen verwachtte ik al dat je zo zou reageren. Zo bekrompen. Je denkt altijd alleen maar aan werken. Aan *jouw* carrière, *mijn* carrière. Maar weet je wat? Er is meer in het leven dan alleen werken.’

‘Wauw.’ Mijn nekharen gingen meteen overeind staan. ‘Jij hebt misschien makkelijk praten, maar het was voor mij echt niet eenvoudig om zonder financiële zekerheid op te groeien. Mijn moeder was zo laks met haar verantwoordelijkheden dat er soms niet eens iets te eten in huis was. Door te werken heb ik ervoor gezorgd dat jij je nooit zo zult voelen als ik, dat je het belang van onafhankelijkheid kent en dat je de kansen krijgt die ik nooit heb gehad.’

Brontë stapelde onze borden op elkaar. ‘Zodra ik onafhankelijk over mijn leven probeer te beslissen, begin je alleen te steigen.’

‘Dat is niet eerlijk!’ beet ik haar toe. Ik gaf haar mijn mening. Meer niet.

‘Niks is eerlijk, mam,’ antwoordde ze fel, waarbij ze met een ruk opstond. ‘Het is niet eerlijk dat je nooit hebt kunnen studeren, het is niet eerlijk dat je als kind voor tante Kat moest zorgen, en het is ook niet eerlijk dat je twee banen nodig had om onze rekeningen te kunnen betalen. Maar dat kan ik niet voor je rechtzetten. Je kunt niet van me verwachten dat ik precies hetzelfde pad volg als jij. Of dat ik het pad volg dat je ooit zelf had willen volgen. Onafhankelijkheid betekent dat ik mijn eigen weg kan gaan. Dat ik kan doen wat ik wil, zonder onder druk te worden gezet om jouw gedroomde leven te leiden.’

‘Prima.’ Ik stond zo snel op dat mijn benen zwaar aanvoelden en het me licht duizelde. De tranen sprongen me in de ogen en ik zag dat Brontë al natte wangen had. ‘Ik wist niet dat ik je dat gevoel gaf. Het spijt me dat ik zoveel mooie dingen voor je wilde.’

‘Het spijt mij ook,’ antwoordde ze op koele toon. ‘Het spijt me dat ik zo mijn best heb gedaan op dit reisschema omdat ik

indruk op je wilde maken, omdat ik je wilde laten zien hoeveel deze reis voor me betekent. Je wilt er alleen niet eens naar kijken. En bedankt.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Je hebt al op het aanbod van Saatchi gereageerd, dus blijkbaar doet mijn mening er toch niet toe.'

'Natuurlijk doet je mening er wel toe.' Ze fronste naar me en trok haar jas aan. 'Ik wil dit echt graag doen, mam. En ik hoopte... nou ja, ik hoopte eigenlijk dat je de reis misschien samen zou willen afsluiten. Je neemt nooit al je vakantiedagen op. Zou je daar niet eens verandering in willen brengen? Zodat we samen aan de andere kant van de wereld vakantie kunnen vieren?'

Zodra ik me voorstelde dat ik naar de andere kant van de wereld zou moeten reizen, keerde mijn maag zich om. Ik was één keer op een verre vakantie geweest. Sindsdien had ik echter amper meer gereisd.

Ik ademde langzaam uit en dwong mezelf iets rustiger te worden. Brontë en ik hadden nooit ruzie. We waren elkaars beste vriendinnen en ik vond het afschuwelijk om nu tegenover elkaar te staan. Ik wilde het dan ook dolgraag goed met haar maken. Ik keek nog eens naar het notitieboek met de woorden *Brontës tussenjaar* erop. Ik moest deze situatie zien te redden, want ik wilde niet met ruzie uit elkaar gaan.

'Kun je iets voor me doen?' vroeg ik, waarna ik haar hand pakte. 'Kun je hier alsjeblieft nog één week over nadenken? Zodat je zeker weet dat dit echt is wat je wilt?'

Brontë kreunde geërgerd. 'Dat heb ik allang gedaan.'

'Alsjeblieft,' zei ik. 'Dat geeft mij ook de kans om iets meer aan het idee te wennen.'

Ze kauwde op haar wang en dacht over mijn voorstel na. 'Als ik over een week nog steeds op reis wil, steun je me dan?'

'Absoluut,' zei ik, hoewel ik dat woord amper over mijn lippen kreeg. 'Laten we volgende week weer samen eten, en als je dan

nog steeds op reis wilt, kunnen we samen je reisschema bekijken.
Goed?’

‘Oké. Prima.’ Ze zuchtte nog eens, maar er verscheen een klein glimlachje om haar lippen, waardoor er een diepe opluchting door mijn borst stroomde.

Voor Brontë zou volgende week alleen nooit komen.

Dit is de reis van haar leven

Wanneer Maggie Jones het reisdagboek van haar overleden dochter vindt, kan ze zich geen betere manier voorstellen om haar leven te eren dan de reis te maken waarvan de drieëntwintigjarige Brontë altijd had gedroomd. Het had Brontë's avontuur moeten zijn, maar misschien is het volgen van de voetsporen van haar dochter over de hele wereld precies wat Maggie nodig heeft om haar gebroken hart bijeen te rapen en te beginnen met helen.

Cathy Bramley staat bekend om haar heerlijke feelgoodromans die zich afspelen op het Engelse platteland. Met *In jouw voetsporen* verlegt en verdiept ze haar horizon. Het resultaat is een ontroerende en hoopvolle roman die nog lang bij je blijft.

Z&K

ZOMER & KEUNING

NUR 302

9 789020 560596